

ikke paa nogen Maade se, at den skulde lide noget Skaar ved Landstingets Vedtagelse af Traktaten. Det ærede Medlem for 1ste Kreds (Matzen) fremdrog og oplæste nogle Dokumenter, saa vidt jeg forstod fra 1867, Dokumenter, som jeg skal erkende ere særdeles smukt affattede. Jeg kunde dog ikke væрге mig mod hele Tiden at sige til mig selv: Kan man da tro alt, hvad der trykkes? Er det ikke saaledes, at enhver, der har haft Lejlighed til at se officielle Dokumenter, vil mærke den største Begejstring, naar Vinden blæser fra den ene Kant, nemlig for Afstaaelse, men umiddelbart derefter lige saa stor Begejstring, naar Vinden blæser fra den anden Kant — Begejstring og Hurraraab over begge Dele. Det er ganske naturligt. Med andre Ord, jeg tror ikke, man skal tillægge det saa stor Betydning, at det officielt erklæres, at man kun er gaaet til ved Afstemningen at slutte sig til Afstaaelsen efter Kongens Opfordring, og fordi man troede, det var Kongens Ønske. Men hvis det nu virkelig er saaledes, hvis man altsaa hos disse vestindiske Mennesker, som jeg i Parentes skal bemærke blive aldeles miskendte af det høje Ting, finder en saadan Loyalitet, at de, saa snart Kongen byder, styrter til, selv om det gaar mod den visse Død, hvis man tror, at den almindelige Befolkning derovre er i Besiddelse af en saadan Loyalitet, forstaar jeg ikke, hvorfor man saa ikke skal forudsætte, at Kolonialraadsvælgerne have samme Mening. Det vil dog ikke kunne skjules for dem, og man vil dog ikke kunne bringe dem til at tro andet, end hvad sandt er, at Hans Majestæt Kongen selvfølgelig har givet sit Samtykke til Traktatens Underskrift, og at det ikke har været Allerhøjstsammes Mening, at den Traktat, som er indgaaet, bagefter skulde omstødes, det er klart. Nej, jeg mener, at naar vi i Stedet for at holde os til Hypoteser og officielle mere eller mindre højtravende Dokumenter holde os til Virkeligheden, er Sagen ganske simpelt den, at selv om jeg jo nok ved, at der er mange, hvem det vil gøre ondt, at denne gamle Forbindelse skal brydes, og saa nødvendig se det — ville Indbyggerne dog sige: Der er dog mange Ting, der tale for Afstaaelsen. De ville derfor sige: Hvordan stiller Sagen sig egentlig for os selv? Jeg maa tilstaa, at jeg ikke tror, at de ville tage andet i Betragtning end de økonomiske og muligvis ogsaa politiske Fordele, de kunne vente af Forbindelsen med den store nærliggende Republik. Jeg tror ikke Afstemningen, naar den ikke paavirkes —

og det vil Regeringen gøre sit bedste for at forhindre — vil komme til at dreje sig om andet, end hvad Indbyggerne mene er i deres velforstaaede Interesse, og jeg nærer ikke Tvivl om, at det, som de ville antage, er i deres velforstaaede Interesse, ville de ogsaa tilkendegive ved Afstemningen.

Man har talt saa meget om de sorte — i højtidelige Øjeblikke kaldes de vore sorte Brødre — og man taler om, hvor lidet oplyste de skulle være. Ja, man ved jo egentlig ikke andet derom, end at det for et halvt hundrede Aar siden, i 1867, efter Beretninger, om hvis Paalidelighed jeg ikke har nogen Ide, skal være gaaet ret broget til. Men Tiden flyder ikke sporløst hen; vi have set, hvorledes Udviklingen skrider frem i den nyere Tid, og fordi man maaske i 1867 ansaa de sorte for mindre skikkede til at tage Bestemmelse om deres Skæbne, er man ikke berettiget til at slutte det samme nu. Hvis det er saaledes, hvis der ikke er nogen Tvivl om, at de frit og fornøftigt ville tage Bestemmelse om deres egne Anliggender, mener jeg, det vil skade i høj Grad, at vi gøre deres Afstemnings Betydning afhængig af Landstingets eller Rigsdagens Skøn over, hvad Afstemningen viser utvivlsom Stemning for. De sorte derovre, der jo ere Flertal, ville vistnok spørge, hvad der forstaaes ved „utvivlsom Stemning“. Jeg haaber ikke, de ville spørge mig, thi jeg vilde saa blive nødt til at sige, at jeg ved det ikke, jeg vilde forklare, at jeg har tilkendegivet Landstinget, at jeg troede, det betød en Majoritet, idet jeg ikke saa paa andet, men at der i øvrigt ikke kunde gives nærmere Oplysning om det, idet det maatte overlades til et rent Skøn. Men at dette vilde bidrage til, at Afstemningen gav det rigtige Udtryk for Stemningen hos Befolkningen derovre, er tvivlsomt. Jeg for mit Vedkommende tror det ikke. Jeg lægger derfor atter det høje Ting paa Sinde, at naar det ikke er Meningen at forkaste Traktaten — og er det Meningen, saa gør det — og naar det ikke er Meningen at bringe Sagen i en saadan Situation, at den ikke kan føres videre, saa bør man ikke vedtage et Forslag, som man efter al Rimelighed vil kunne forudse ikke kan føres igennem i Folketinget. Jeg siger dette med alt Forbehold, men det er mig ikke muligt at skimte nogen Udsigt til at føre det igennem i Folketinget. Men skulde det vise sig, at Folketinget ogsaa vilde stemme for det, Landstinget har vedtaget, skal jeg med Fornøjelse